

A tuzisem adesea vorbindu-se despre acest demn
cam ciudat care locuia departe de tot și de toată
lumea. Care-și montase cutia poștală la o mie de
pași de casă pentru a nu risca să se întâlnească
vredată cu poștașul, și care stătea la taifas cu
păsărilor cât era ziua de lungă.

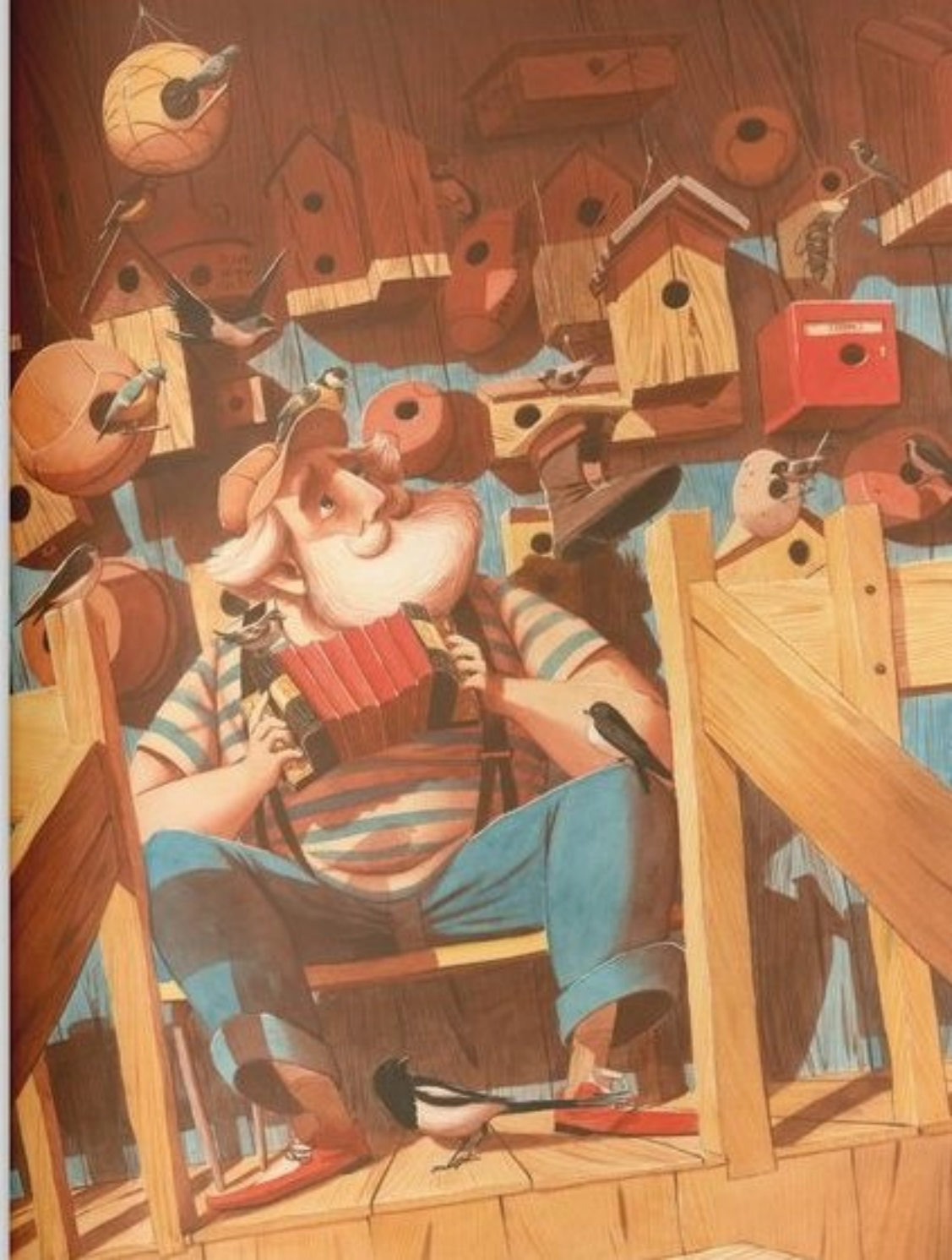
Uneori le e frică de monștri ascunși sub pat, de vrajztori și de
vampiri care bîntuie nopțile întunecate din cărțile pentru
copii. Mie îmi era teamă de buru' lăon.

- Bună ziua, tată, ce faci? îl întrebuse mama când ajunsesse
în fața lui.

- Nu se vede? Construiesc o mașinărie care să pună la
loc sâmburi în mîlîine și mîlîinc un codru de pîne, îi
răspunsesse el.

În clipa aceea, am hotărît că-mi era tare drag buru' lăon.

Poate că aici începe povestea mea.

Bun! Lăsa' era dintre oameni care-ți
dăresc să nu se schimbe nimic păcădăci.
Care nu vor să facă lumea un loc mai
bun, ci doar să trăiască în mijlocul ei și
să-ți asculte respirația.